

100 GODINA ŠKOLE U LONJICI

Naslovnica:

1. fotografija - kuća u kojoj se obuka (nastava) odvijala od 1912. do 1933. Godine
2. fotografija – škola u koja je sagrađena 1933. u kojoj se i danas odvija nastava. Šk. godina 2012./2013. – generacija koja obilježava 100. rođendan škole u Lonjici: učenici i učiteljice Melita Bezjak-Tumbas, Lidija Belić, Maja Baštek, Valentina Kralj te spremačica Zorica Poturiček

Zahvaljujemo svim učenicima, roditeljima, učiteljicama, učiteljima i stručnim suradnicima koji su sudjelovali u životu i radu škole u Lonjici i koji su na bilo koji način doprinijeli promicanju pravih životnih vrijednosti.

Odgovorni urednik: prof. Edina Operta, ravnateljica II. osnovne škole Vrbovec

Urednik: Ljiljana Škrinjar, dipl. knjižničar

Lektor: Žaklina Hasnaš, prof.

Suradnici: učiteljice Valentina Kralj, Melita Bezjak-Tumbas, Lidija Belić, Maja Baštek, Kristina Barić, Vlasta Došlinec, Zlata Bešan, Zrinka Bažant, Željka Kramarić te dipl. pedagoginje Snježana Holjevac-Popović i Tatjana Abramović.

Za izradu Biltena o prvih 100 godina školstva u Lonjici korišteni su podaci iz:

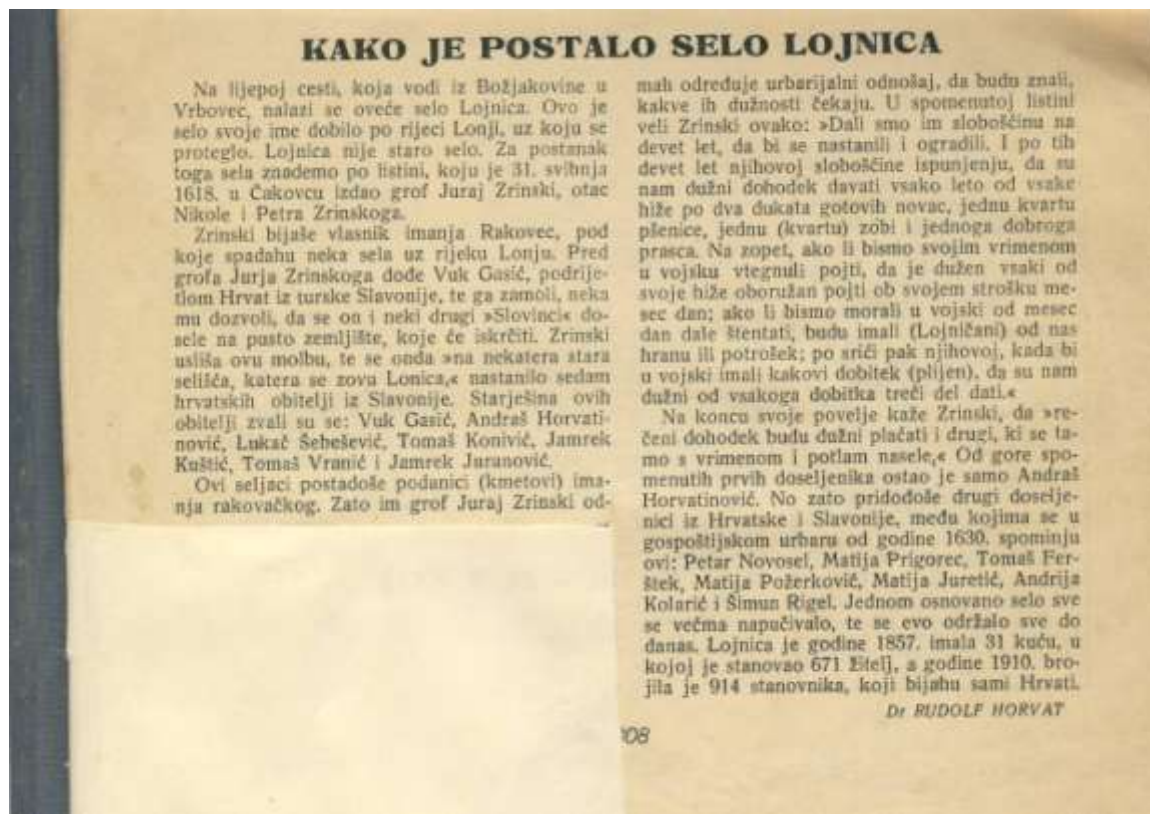
1. Spomenica PŠ Lonjica
2. Spomenica I. osnovne škole Vrbovec
3. Monografija II. OŠ Vrbovec
4. J. Buturac: Božjakovina – Brckovljani, 1209. – 1980., Zagreb, 1981.

Zahvaljujemo svim obiteljima koje su nam posudile fotografije za izložbu i prezentaciju.

Ispričavamo se ako smo koga izostavili.

Vrbovec, svibanj 2013.

Na početku Spomenice Područne škole Lonjica nalazi se članak povjesničara dr. Rudolfa Horvata koji govori o nastanku sela.

„Škola u Lonjici osnovana je u rujnu 1912. godine. Obuka se vršila u privatnoj kući tako dugo dok se nije sagradila nova škola. Kod osnivanja škola je dobila dva jutra zemljišta na zajedničkoj livadi u Jasenovcu kraj željezničke pruge. Ta je zemlja dodijeljena na uživanje upravitelju škole. Odlučeno je da će se škola graditi što prije. No 1914. buknuo je svjetski rat i gradnja škole odgođena je.“

Ovako počinju zapisi učiteljice Marije Cvetković iz 1946. u Spomenici škole u Lonjici. Prema tim zapisima prvi učitelj bio je Martin Benko, vojnički narednik, koji je u jednorazrednom odjeljenju obučavao oko 120 učenika (radio od 1912. do mobilizacije u jesen 1914.). Poginuo je na Crnom vrhu u Srbiji iste godine. Naslijedio ga je općinski pisar Oskar Soviček koji je službovao do 1. ožujka 1915. godine, a nakon njega u školi u Lonjici počinje raditi učiteljica Milka Bogović, koja je ostavila dubok trag na Lonjicu i njezine stanovnike službujući u školi do jeseni 1940. kada je premještena u Zagreb.

Iz spomenice: *„Učiteljica Milka Bogović je službovala u Lonjici preko 25 godina, te je u svom požrtvovnom radu u odgoju djece, kao i na narodnom prosvjećivanju postigla lijepe plodove, ostavivši više generacija zahvalnih učenika i učenica, te časno i pohvalno sjećanje među narodom s kojim je živjela preko četvrt vijeka u uzornoj slozi i miroljubivosti.“* Prema kazivanju gospođe Đurđice Kralj, učiteljica Bogović bi preporučivala najbolje učenike Matiji Kralju, svećeniku župe iz Brckovljana. Tako su najbolji lonjički đaci po završetku četvrtoga razreda dobivali priliku školovati se za veterinare, liječnike, pravnike ...

Jedna od prvih lonjičkih generacija učiteljice Milke Bogović

Gradnja školske zgrade u kojoj se nastava odvija i danas počela je 1930. godine. Narod Lonjice dao je gradilište, a financiranje je osigurala općina Vrbovec (podaci iz Spomenice).

„Dne 24. rujna 1933. svečano je obavljena posveta nove škole u prisustvu domaćeg župnika iz Brckovljana Matije Kralja i vrbovečkog dekana g. Kolarića. Sveučilišni profesor dr. Ivšić održao je svečano slovo. Prisustvovao je sav narod sela Lonjice kao i obližnjih sela; bila je to prava pučka svečanost.“ Od tada su učenici školu pohađali redovito, a od sljedeće školske godine nastava se odvijala u dva razredna odjeljenja.

Otvorenje Škole Lonjica 24. rujna 1933.

Radovi su završeni i škola je svečano otvorena 24. rujna 1933. godine. Gospođa sa šeširom u prvom redu je učiteljica Milka Bogović.

„Godine 1941. nastaju usljed rata nepovoljne prilike i za školu ...“ navodi se u Spomenici. Učitelj Janeković pozvan je 1942. u vojsku, a na njegovo mjesto, kao privremena učiteljica, dolazi njegova supruga Marija Janeković. U selo dolazi vojska i stacionira se u školskoj zgradi. „Obuka“ učenika prekida se na neko vrijeme. Kako je u školskoj zgradi bila vojska, nastava se, prema kazivanju gospođe Kralj, odvijala u privatnoj kući. Nakon smrti učitelja Mirka Janekovića 1944. na njegovo mjesto dolazi Đuro Kućan.

Dana 9. svibnja 1945. službeno je završen rat, a devastiranu školsku zgradu nastojalo se popraviti. Uslijed rata je uništena školska knjižnica koja je prije imala oko 500 knjiga (nakon rata ostalo ih je samo 11), školski arhiv i gotovo sve službene knjige. Zato u Spomenici imamo prvi službeni zapis iz 1945. godine, a pretpostavlja se da su zapisi o školi prije toga vremena pisani po sjećanju stanovnika i učitelja koji su tamo radili.

Nakon rata škola je bila dvorazredna (kombinirani razredni odjeli), a u njoj su nastavili raditi Marija Janeković i Đuro Kućan (upravitelj), koji se zadržao godinu dana. Nakon njega u školu dolazi Marija Cvetković koja školom upravlja do lipnja 1951. godine. U to je vrijeme školu pohađalo 72 učenika. Kako su u selo tijekom rata u imućnije obitelji dovedeni mladi ljudi iz Bosne, Like, Dalmacije i Korduna da bi se prehranili, od siječnja 1946. uvodi se analfabetški tečaj – opismenjavanje starijih od petnaest godina.

Učitelji nisu samo obrazovno djelovali u mjestu već su se bavili i narodnim prosvjeđivanjem. Organizirali su priredbe, predavanja, promocije knjiga iz školske knjižnice koje je narod rado čitao (u školskoj godini 1946./1947. bilo ih je samo 33).

U školskoj zgradi nalaze se dva stana za učitelje. U Spomenici se navodi da je u stanu do ceste uvijek živio upravitelj. Na početku školske godine upravitelj se morao brinuti za ogrjevno drvo i da škola bude uredna i okrećena, a nastavna bi godina završavala „kontrolom“ kotarskog inspektora, čitanjem ocjena i priredbom polaznika škole.

Od 1947. godine učiteljice koje rade u kombiniranim nižim razredima drže nastavu i u višim razredima, s tim da je ta nastava bila minimalna. Od 1948. vjeronauk se više ne podučava u školi, a do tada je to činio mjesni župnik iz Brckovljana Matija Kralj.

Godine 1949. počela se voditi briga o zdravstvenoj zaštiti djece – kotarski liječnik izvršio je sistematski pregled učenika te su cijepljeni protiv boginja, a sljedeće godine protiv tuberkuloze i difterije. Te su godine učenici organizirano posjetili Jesenski zagrebački velesajam, što je sigurno bio doživljaj za sve.

Školske godine 1949./1950. obuka djece u školi u Lonjici ostaje na samo jednoj učiteljici. Kako se navodi u Spomenici: „Radi malog broja djece ostaje sama na školi učiteljica Marija Cvetković. Ista vodi upravu škole i radi u dva odjeljenja nižih razreda (72 učenika), a četvrtkom i u trećem odjeljenju viših razreda (40 učenika) s minimalnom nastavom.“ S tom školskom godinom prestaje se voditi analfabetški tečaj jer više nema nepismenih starijih od 15 godina.

U jesen 1950. u školu dolazi nova učiteljica Darinka Matišić. Zanimljivo je da je te školske godine učiteljica koristila porodni dopust koji je trajao samo tri mjeseca.

Budući da su u to vrijeme uredbama kotarskih vlasti učitelji morali mijenjati mjesta službe, Marija Cvetković premještena je u Rakovec, a na njezino mjesto dolazi Zdenka Dunaj.

Školska godina 1950./1951. značajna je jer od te godine postaje obavezan peti razred kao prijelazno razdoblje k osmogodišnjem školovanju. Uvodi se predmetna nastava. U školi je oformljen Pomladak crvenog križa, Pionirska organizacija te organizacija društva Naša djeca.

Iz Spomenice je vidljivo da su u poslijeratnim godinama učitelji bili obvezni pohađati ideološko-političku nastavu pa zapisi u Spomenici postaju politički obojeni, učiteljice postaju drugarice. Školskim su se

priredbama obilježavali Dan Republike, Dan dječje radosti, Dan žena, 1. maj, a štafetom se obilježavao rođendan maršala Tita. U vrijeme praznika učiteljice su u školi organizirale tečajeve koje su polazili omladinci, ali su se održavali i gospodarski tečajevi koje su držali kotarski agronom, veterinar i zdravstveni liječnik (pretpostavljamo za cjelokupno stanovništvo). Velikom angažmanom supruga učiteljice i tadašnje upraviteljice Zdenke Dunaj obnovljena je školska i gospodarska zgrada.

Dana 9. kolovoza 1952. svečano je proslavljena elektrifikacija Lonjice, što je itekako podiglo životni standard ljudi u mjestu.

Od 1953. godine, zbog porasta broja učenika i predmetne nastave u petom i šestom razredu, u školi se zapošljava Ana Brcković, treća učiteljica. Učiteljica Brcković učila je 1. i 2. razred, učiteljica Dunaj 3., učiteljica Matišić 4., a sve tri su radile kao predmetne učiteljice u 5. i 6. razredu. Te je godine nastava bila prekinuta na mjesec dana zbog vojnih manevara JNA. Zabilježeno je i da su u to vrijeme u Lonjici bili predstavnici stranih zemalja, pa i sam drug Tito, što je u to vrijeme bio važan događaj.

Te je školske godine škola dobila 15.000 dinara novčane pomoći od Narodnog odbora općine Brckovljani za nabavu učila i knjiga, a od NO Kotara Dugog Sela 200.000 dinara za obnovu i popravak školske zgrade.

U proljeće 1955. NOK Dugo Selo kupio je školi zemljište i kuću s gospodarskim zgradama u vrijednosti 2,500.000 dinara te ih dao na korištenje učiteljima koji su tada radili u školi.

Od 1956. do 1993. u Spomenici škole u Lonjici nisu bilježeni podaci. Za to razdoblje postoji samo natuknica da je u Lonjici 31. kolovoza 1978. prestala djelovati osmogodišnja škola te da se važniji podaci za razdoblje od 1978. do 1993. nalaze u Spomenici OŠ Vrbovec (danas I. osnovne škole Vrbovec). No netko je na prazni list naljepio novinski članak gospodina Franje Simića koji se u cijelosti nalazi na kraju brošure.

Učiteljica Jelena Podrug i 4. razred 1960.

U Spomenici I. osnovne škole Vrbovec (bivša OŠ „7. maj“) piše: „ ... 1960. godine škola Lonjica postaje područno odjeljenje OŠ '7. maj'.“ Te iste godine donesena je Odluka o ukidanju viših razreda u Lonjici, ali nije provedena u praksi jer se učenicima nije mogao osigurati prijevoz u Vrbovec. U tom su razdoblju učitelji nižih razreda održavali i predmetnu nastavu u višim razredima.

Odlukom Savjeta za prosvjetu 1. rujna 1961. područno odjeljenje Lonjica odvaja se kao samostalna osnovna škola sa svojim područnim odjeljenjem u Negovcu. Upravitelj škole bio je učitelj Željko Šenica. Te školske godine lonjička škola organizacijski posluje samostalno, ali je financijski i materijalno i dalje bila vezana uz OŠ „7. maj“ Vrbovec.

Početkom 1964. Odlukom Skupštine općine Vrbovec škola u Lonjici i PO Negovec ponovno su pripojeni OŠ Vrbovec. Promjena se odnosi i na organizaciju škole – radi se u sedam odjeljenja (samo je kombinacija ostala u 1. i 2. razredu. U nižim razredima rade učiteljice Brcković, Podrug i Vendl, a u više razrede dolaze predmetni učitelji: Jelena Lončarić (hrvatski i njemački jezik), Vlasta Ondrušek (kemija i biologija), Julija Šćulac (povijest), Ivanka Žitnjak (likovni odgoj) i Željko Šenica u ulozi pomoćnog upravitelja. Tijekom sljedeće školske godine g. Šenica odlazi u Zagreb, a pomoćnom upraviteljicom imenuje se Julija Šćulac. Statističke podatke o učenicima i učiteljima koji su tada radili u školi u Lonjici od 1960. do 1966. u Spomenici OŠ „7. maj“ bilježio je tadašnji direktor gospodin Matija Ban (pedagog). Sljedeće školske godine obnavlja se školska zgrada – mijenja se stolarija, popravljaju se krov i kanalizacija, kreću unutarnji radovi.

Od 1966. lonjička škola dio je „gigantske“ vrbovečke škole (koju su činile vrbovečka škola s područnim školama Rakovec, Preseka, Gradec (Haganj, Tučenik, Cugovec). Ta je škola funkcionirala u 72 odjeljenja i imala je te godine 2389 učenika. Te je godine u Spomenici škola u Lonjici upisana kao PŠ „Milka Bogović“ Lonjica.

U Spomenici škole „7. maj“ Vrbovec direktorica Antonija Martinčević 1971. zabilježila je da se u školskoj godini 1970./1971. u lonjičkoj (osmogodišnjoj) školi nastava odvijala u dvama kombiniranim nižim razredima te dvama čistim i jednom kombiniranom višem razredu. Nastavu su pohađala 144 učenika, a u školi je radilo svega šest učitelja (četiri u predmetnoj nastavi).

Učiteljica Ana Brcković i učenici 2. razreda (snimljeno 1972.)

Školska godina 1978./1979. važna je jer se ukida osmogodišnja škola – viši se razredi autobusima prevoze u Vrbovec. Nastava se od 1. do 4. razreda odvija u dvama kombiniranim razrednim odjelima.

Godine 1980. uvedena je Škola plivanja za učenike 3. razreda u Nerezinama. Učenici bi tamo boravili 10 dana, troškove je u snosila općina, a roditelji su sufinancirali prijevoz.

Od 1982. odgojiteljice iz Dječjeg vrtića Vrbovec (Snježana Prebežić, Dunja Belaj, Dijana Jahić, i dr.) pripremaju predškolce u sklopu programa Male škole za djecu koja ne pohađaju vrtić. Te se godine uvodi i strani jezik u četvrti razred kao obavezan predmet. Od tada se izmijenilo više učiteljica koje su ga predavale: Zdenkica Miloš, Ana Nežić (Knapić), zatim Irena Lovrek, Julijana Jelenčić, Marina Kolimbatović (Tirić), Darija Farkaš, Suzana Galić.

Prema uputama Zavoda za školstvo, ravnateljica Osnovne škole Vrbovec gospođa Ružica Tomljenović od 1993. upućuje voditeljicu Područne škole Lonjica učiteljicu Branku Šparavec na obvezno vođenje Spomenice.

U vrijeme Domovinskoga rata vjeronauk se vratio u školu. U početku ga predaje župnik Župe Brckovljani Dragutin Mostečak, a od 2004. vjeroučiteljica Željka Octenjak. Uspostavom nove države u školi se obilježavaju i novi blagdani: Dan kruha, Sv. Nikola, Božić, Dan škole, Dan planeta Zemlje.

OŠ Vrbovec (bivša škola „7. maj“ koja je nakon Domovinskoga rata promijenila ime) 1997. dijeli se na dvije škole: I. i II. OŠ Vrbovec, a po mreži škola Lonjica djeluje kao područna škola u sastavu II. osnovne škole Vrbovec.

Učiteljica Valentina Šimić (sada Kralj) zabilježila je 1998. da je školska zgrada u lošem stanju. Sredstva za popravak prikupljala su se donacijama, a u obnavljanju unutrašnjosti sudjelovali su mještani Lonjice i Peskovca.

Od 1998. do 2003. voditeljica škole bila je učiteljica Željka Kramarić. Ona u Spomenici bilježi da su se 1998. na područje Lonjice doselile obitelji s područja Kosova (SR Jugoslavije). Osim u redovni program učenici su uključeni u razne izvannastavne aktivnosti koje vode njihove učiteljice. Taj rad s učenicima

prikazuju na priredbama i natjecanjima koja se organiziraju u matičnoj školi, a najuspješnije radove objavljuju u školskom listu *Vrbi*. Uvode se redoviti posjeti zagrebačkim dječjim kazalištima (1 – 2 puta godišnje), obilazak kulturnih spomenika sjeverozapadne Hrvatske, dovode se putujuća kazališta u školu i sl. U rujnu 2002. obnovljeno je krovno školske zgrade, srušena je stara šupa i poravnano dvorište. Od 2003. do 2006. školu vodi učiteljica Zrinka Bažant. Školska se zgrada nastavlja obnavljati 2003. – ugrađeni su PVC prozori, nabavljeni su novi ormari za učionice, nove svjetiljke, Ministarstvo prosvjete nabavilo je prvo računalo za školu.

Od 2006. do 2010. voditeljica škole je učiteljica Ružica Bosanac. Osim uobičajenih aktivnosti, u školi se 2006. provodi UNICEF-ov program o sprječavanju nasilja među djecom, uređen je etnokutak, organiziraju se radionice za učenike i roditelje uoči blagdana.

Od jeseni 2008. Jedan dan u tjednu u školi radi školski logoped, a od te godine postoji bolja suradnja s policijom – organiziraju se predavanja o sigurnosti u prometu te o prevenciji ovisnosti. Opremanje škole suvremenim sredstvima, koliko dopuštaju financijske mogućnosti, provodi se cijelo vrijeme, a 2009. škola je dobila prvi LCD projektor.

Od 2010. do 2012. voditeljica škole bila je učiteljica Melita Bezjak-Tumbas. Unutrašnjost škole uređuje se 2011. godine – zbornica se seli na kat, a prostor bivše zbornice postaje učionica. Te je godine započelo i uređenje školskoga dvorišta. Sljedeće je godine uređeno dvorište: postavljena je ograda, uređeno nogometno igralište, uklonjena su stara stabla, popločene su staze, postavljene su penjalice, ljuljačke, tobogan. Mještani Lonjice pomagali su u izvođenju radova, a sredstva za dječje igralište osigurala je Zagrebačka županija.

Od jeseni 2012. Voditeljica PŠ Lonjica je učiteljica Valentina Kralj. U proljeće su počele opsežnije pripreme za obilježavanje 100-te obljetnice. U suradnji s roditeljima organizirano je bojanje prostorija škole, popravljen dio krovišta koji je prokišnjavao te je uređen okoliš s parkiralištem. Roditelji su sufinancirali organizaciju proslave, a održane su i radionice s roditeljima i učenicima na kojima su izrađivani ukrasni predmeti za prodajnu izložbu na dan proslave. Svima zahvaljujemo.

Broj učenika (podaci preuzeti iz Spomenice PŠ Lonjica i Spomenice I. OŠ Vrbovec)

Školska godina	Broj učenika	Opismenjavanje odraslih (analfabet)
1945./1946.	72 obveznika – 4 razreda u 2 razredna odjela	9
1946./1947.	88 obveznika – 5 razrednih odjela	12 (5 uspješnih)
1947./1948.	103 obveznika – 6 razreda u 3 razredna odjela	48 (1 uspješan)
1948./1949.	114 obveznika – 7 razreda u 3 razredna odjela	
1949./1950.	Ima 112 obveznika, ali radi samo učiteljica Cvetković (ima kombinaciju 2 odjeljenja nižih razreda, a četvrtkom sve više razrede, ali s minimalnom nastavom).	
1953./1954.	68 obveznika – 6 razreda	
1954./1955.	92 obveznika – 6 razreda u 4 razredna odjela	
1955./1956.	96 učenika – 6 razreda u 3 razredna odjela	
1960./1961.	168 učenika u 4 kombinirana razreda	
1963./1964.	196 učenika – 8 razreda u 7 odjeljenja	
1970./1971.	144 učenika – 8 razreda u 5 odjeljenja	
1974./1975.	95 učenika – 8 razreda u 3 kombinirana i 2 čista odjeljenja	
1978./1979.	53 učenika – 4 razreda u 2 kombinirana odjeljenja	

Od 1978. Godine nastava se odvija 1. – 4. Razred, a broj učenika varirao je između 60 i 80 učenika. Bilo je godina kad su neke učiteljice radile u kombinaciji od dva razreda s više od 30 učenika. Ove školske godine nastavu pohađa 70 učenika u 4 razredna odjela.

Kronološki popis učitelja koji su radili u Lonjici:

Martin Benko	rujan 1912. – jesen 1914.
Oskar Soviček	jesen 1914. – 1. ožujka 1915.
Milka Bogović	1. ožujka 1915. – rujan 1940.
Dragutin Fuks	1. rujna 1934. – listopad 1934.
Miroslav Mrkša	listopad 1934. – rujan 1941.
Slavica Berc	rujan 1940. – listopad 1940.
Jelica Razlog	listopad 1940. – 1942.
Mirko Janeković	rujan 1941. – 1942.
Marija Janeković	1942. – siječanj 1949.
Đuro Kućan	kolovoz 1944. – rujan 1945.
Marija Cvetković	rujan 1945. – lipanj 1951.
Zora Holterer	siječanj 1949. – rujan 1949.
Darinka Matišić	rujan 1950. – 1954.
Zdenka Dunaj	rujan 1951. – studeni 1953.
Ana Brcković	rujan 1953. – ?
Miroslav Romac	studen 1953. – travanj 1954.
Nada Martinković	rujan 1954. – 1955.

Marijan Godina	rujan 1954. – ?
Slavica Šantek	1955. – ?
Jelena Podrug	1958. – 1983.
Marija Vendl	1960. ? – 1966.
Željko Šenica	1960. ? – 1965.
Jelena Lončarević	1963. – 1978.
Vlasta Ondrušek	1963. – 1976.
Julija Šćulac	1963. – 1978.
Ivanka Žitnik	1963. – 1978.
Nada Gaščić	1965. – 1978.
Stjepan Sokolić	1965? – ?
Josip Vidiček	1972. – 1978.
Vlasta Došlinec	1976. – 1985.
Branka Oklobdžija	1985. - 1991.
Nada Jembri	1991. – 1993.
Zlata Bešan	1985. – 1993.
Jasenska Jonjić	1991. – 1994.
Gordana Koprić (Turčin)	1988. - 1989.
Zrinka Bažant	1994. – 2005.
Tatjana Kobija	1996. – 1997.
Mara Matanović	1996. – 1997.
Branka Šparavec	1993. – 1994.
Željka Kramarić	1993. – 2003.
Darkica Jurković	1995./1996.
Valentina Kralj (Šimić)	1997. –
Zrinka Bažant	1997. – 2006.
Kada Jurić	1997. – 1998.
Anica Matić	1998. – 1999.
Vesna Radičević	1998. – 2001.
Borka Živković	1999. – 2000.
Jasmina Antolković (Pendak)	2001. – 2003.
Lidija Belić	2003. –
Melita Bezjak-Tumbas	2003. –
Mirjana Kuzmek (Fatrić)	2004. – 2005.; 2006. – 2007.
Kristina Barić (Kralj)	2005./2006.
Ana Škrnjug	2007./2008.
Zlata Tomašković	2008. – 2010.
Tea Leš	2008./2009.
Andreja Radaković	2011. –
Maja Baštek	2012. –

Ako ima pogrešaka u kronološkom popisu, ispričavamo se. Pogreške su moguće jer od sedamdesetih do devedesetih godina nemamo pisanih zapisa u Spomenici.

O urednosti škole, popravcima, a poslije i o prehrani učenika, brinuli su marljivi podvornici i podvornice. U Spomenici je zapisano da je od 1946. školski podvornik bio Vid Cukor. Od 1950. podvornik je bio Vid Poturiček, a nakon njega tu dužnost, također važnu za život škole, obavljaju Đuro Kralj, Marica Zajec, Verica Poturiček i Zorica Poturiček.

Odgojila 35 generacija

LONJICA — Kad netko provede radni vijek na jednom poslu, obično je teško nakon toga predvidjeti kako će mu biti ispunjeni dani mirovine, kako će već uskoro živjeti JELENA PODRUG, učiteljica iz Lonjice. Kažemo učiteljica, jer ona je tako počela. Nije u to vrijeme bilo naziva »nastavnik razredne nastave«.

Ovih će zimskih dana vjerojatno odrađivati svoje posljednje nastavne sate. Nakon 35 godina provedenih u razredu, 35 godina učeći djecu čitati i pisati, čeka na mirovinu.

— Prvenstveno želim čitati, pogledati dobru TV-emisiju, slušati dobru glazbu — priča tiho skromna nastavnica. Oduvijek sam željela i voljela pisati. Pisala sam ponekad i pjesme, neke sam i objavila, ali se nikad potpisala. Nisam se zbog toga voljela javno predstavljati.

— Drugarica brojnoj djeci bila je najduže u Lonjici (od 1958. godine), a nešto kraće, od 1954. godine, u Poljanskom Lugu, Preseki i Dijanešu. Prvo radno mjesto bilo joj je od 1948. do 1954. godine u jednoj školi u sinjskoj općini.

Nakon pređene najduže životne etape »maratonca« je moguće upitati: kako je bilo u tih 35 godina?

— Prošlo je brzo. Čovjek se niti ne snađe: godine jednostavno prolele. Bar kad se sada osvrnemo na pređeni put, priča drugarica Jelena, ali naglašava: teško je reći da li je bilo teško. Jer, iako je u Dalmaciji bio početak, bilo je lijepo raditi. Bili smo i mladi, htjeli smo, mogli. Bile su to manje raskošne i bogate godine nego ove današnje, ali lijepe. To ne znači

da je ovdje u vrbovečkoj općini bilo manje lijepo ili više teško. Pogotovo sada kad je gotovo!

Nije novost da je najljepši trenutak i osjećaj kada djecu nešto naučiš. Još je međutim, ljepše i draže kad vidiš da dijete to usvoji — razmišlja, više kao za sebe Jelena Podrug.

Takvih je trenutaka bilo najviše upravo ovdje u Lonjici, gdje najduže radi. Danas su, bar one prve njezine generacije, očevi i majke. Danas se svoju bivšu učiteljicu pozdravi, za-treba li i pomogne ponekad. Lijepo je to. Zna, da si toj djeci nekad nešto dao i značio. I volio ih. . .

A, da li svoju bivšu učiteljicu vole djeca? Ne zna ona to. Tek, zna da je

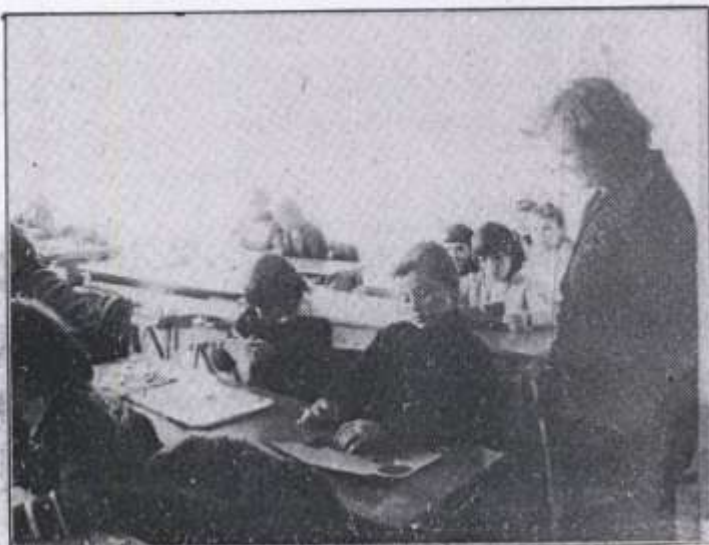
ona voljela svoj posao i »svoju« djecu!

Vrijeme je neumitno. Bit će, razumljivo, sve manje trenutaka koji čovjeka mogu ispuniti srećom te vrste. Osjeća to i Jelena Podrug i kazuje kroz svoju pjesmu:

Pade list na travu mirisavu,
onako crven, žut,
Pade i osta tako
trunuć uz put!

(F. SIMIĆ)

Na slici: Još nekoliko sati ili dana ovako u razredu, a onda u zasluženu mirovinu.

Novinski članak gospodina Franje Simića nalazi se u Spomenici PŠ Lonjica